

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/133/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119385678
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:6119385678.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcov: 1.) A. B., nar: 13.3.1964, bytom v C., D. XXXX/X, 2.) A. B., nar: 11.7.1962, bytom v B., E. F. XXXX/XX, X.) G. H., nar: 25.8.1959, bytom v C., I. XXXX/X, 4.) J. K., nar: 26.3.1959, bytom v C., B. XX, 5.) L. M., nar: 23.8.1958, bytom v C., A. X, 6.) A. C., nar: 8.7.1957, bytom v C., N. XXXX/XX, 7.) O. C., nar: 21.1.1949, P. XXX/XX, XXX XX I., 8.) A. A., nar: 2.4.1960, 392, 044 81 Kysak, 9.) J. I., nar: 11.9.1977, bytom v C., E. I. XX, 10.) M. Q., nar: 1.4.1963, bytom v C., R. I. XXX/XX, všetci zast.: JUDr. JCLic. R. A., S., s. r. o., so sídlom v Košiciach, Južná trieda 28, IČO: 52858774, proti žalovanému: Mesto Košice, Trieda SNP 48A, Košice, IČO: 00691135, o zaplatenie 34.532,29 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 4. mája 2022 sp. zn. 29C/13/2020

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 4. mája 2022 č. k. 29C/13/2020-449.
Nepriznáva stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom zo dňa 4. mája 2022 č. k. 29C/13/2020-449 zamietol žalobu a žalovanému proti žalobcom priznal náhradu trov konania v plnej výške, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali, zaplatenie sumy 34.532,29 € s príslušenstvom s odôvodnením, že sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. I. A., obec C. - I., T. C. U., zapísaných na jednotlivých listoch vlastníctva:

-žalobca v 1. rade na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10494/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 65 m², vlastník B4 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/15, t. j. 4,33 m², parcela KN-E č. 10495, druh pozemku - orná pôda o výmere 425 m², vlastník B4 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/15, t. j. 28,33 m², parcela KN-E č. 10522/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 95 m², vlastník B4 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/15, t. j. 6,33 m², parcela KN-E č. 10523, druh pozemku - orná pôda o výmere 564 m², vlastník B4 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/15, t. j. 37,6 m².

- žalobca v 2. rade na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10526/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 31 m², vlastník B1 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/2, t. j. 15,5 m², parcela KN-E č. 10527/2, druh pozemku - orná pôda o výmere 181 m², vlastník B1 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/2, t. j. 90,5 m².

- žalobkyňa v 3. rade na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10472/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 312 m², vlastník B8 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 3/48, t. j. 19,5 m², parcela KN-E č. 10472/503, druh pozemku - orná pôda o výmere 124 m², vlastník B8 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 3/48, t. j. 7,75 m², b) LV XXXXX, parcela KN-E č. 10490/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 347 m², vlastník B20 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 60/960, t. j. 21,69 m², parcela KN-E č. 10490/503, druh pozemku - orná pôda o výmere 70 m², vlastník B20 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 60/960, t. j. 4,38

m2, c) LV XXXXX, parcela KN-E č. 10624/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 113 m2, vlastní B20 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 60/960, t. j. 7,06 m2, parcela KN-E č. 10625, druh pozemku - orná pôda o výmere 446 m2, vlastní B20 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 60/960, t. j. 27,88 m2, d) LV XXXXX, parcela KN-E č. 10604/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 97 m2, vlastní B14 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/45, t. j. 2,16 m2, parcela KN-E č. 10604/503, druh pozemku - orná pôda o výmere 260 m2, vlastní B14 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/45, t. j. 5,78 m2, e) LV XXXXX, parcela KN-E č. 10593/503, druh pozemku - orná pôda o výmere 42 m2, vlastní B4 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/4, t. j. 10,5 m2, parcela KN-E č. 10593/504, druh pozemku - orná pôda o výmere 184 m2, vlastní B4 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/4, t. j. 46 m2.

- žalobca 4. rade na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10573, druh pozemku - orná pôda o výmere 914 m2, vlastní B6, veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/9, t. j. 101,56 m2, parcela KN-E č. 10574/503, druh pozemku - orná pôda o výmere 137 m2, vlastní B6, veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/9, t. j. 15,22 m2, b) LV XXXXX, parcela KN-E č. 10347, druh pozemku - orná pôda o výmere 2402 m2, vlastní B4, veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/3, t. j. 800,67 m2, parcela KN-E č. 10358, druh pozemku - orná pôda o výmere 957 m2, vlastní B4, veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/3, t. j. 319 m2, c) LV XXXXX, parcela KN-E č. 10552/501, druh pozemku - orná pôda o výmere 73 m2, vlastní B1 a B3, veľkosť spoluvlastníckeho podielu 3/8 a 1/4, spolu 5/8, t. j. 45,63 m2, parcela KN-E č. 10553, druh pozemku - orná pôda o výmere 935 m2, vlastní B1 a B3, veľkosť spoluvlastníckeho podielu 3/8 a 1/4, spolu 5/8, t. j. 584,38 m2.

- žalobkyňa v 5. rade na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10610/501, druh pozemku - orná pôda o výmere 114 m2, vlastní B3 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/4, t. j. 28,5 m2, parcela KN-E č. 10611/1, druh pozemku - orná pôda o výmere 279 m2, vlastní B3 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/4, t. j. 69,75 m2, b) LV XXXXX, parcela KN-E č. 10615, druh pozemku - orná pôda o výmere 784 m2, vlastní B11 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/32, t. j. 24,5 m2, c) LV XXXXX, parcela KN-E č. 10616/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 293 m2, vlastní B7 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/16, t. j. 18,31 m2.

- žalobkyňa v 6. rade na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10573, druh pozemku - orná pôda o výmere 914 m2, vlastní B17, veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/36, t. j. 25,39 m2, parcela KN-E č. 10574/503, druh pozemku - orná pôda o výmere 137 m2, vlastní B17, veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/36, t. j. 3,81 m2.

- žalobkyňa v 7. rade na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10528, druh pozemku - orná pôda o výmere 388 m2, vlastní B52 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/192, t. j. 2,02 m2, parcela KN-E č. 10529/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 72 m2, vlastní B52 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/192, t. j. 0,375 m2, zároveň je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. I. A., obec C.- I., T. C. U., zapísaných na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10622, druh pozemku - orná pôda o výmere 424 m2, vlastní B1 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/1, t. j. 424 m2, parcela KN-E č. 10623/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 109 m2, vlastní B1 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/1, t. j. 109 m2.

- žalobkyňa v 8. rade na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10528, druh pozemku - orná pôda o výmere 388 m2, vlastní B26 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/20, t. j. 19,4 m2, parcela KN-E č. 10529/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 72 m2, vlastní B26 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/20, t. j. 3,6 m2.

- žalobca v 9. rade na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10575/503, druh pozemku - orná pôda o výmere 71 m2, vlastní B6 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/6, t. j. 11,83 m2, parcela KN-E č. 10576, druh pozemku - orná pôda o výmere 496 m2, vlastní B6 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/6, t. j. 82,67 m2, LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10477/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 230 m2, vlastní B2 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/9, t. j. 25,56 m2, parcela KN-E č. 10478, druh pozemku - orná pôda o výmere 692 m2, vlastní B2 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/9, t. j. 76,89 m2.

- žalobca v 10. rade na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. 10526/502, druh pozemku - orná pôda o výmere 31 m2, vlastní B2 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/2, t. j. 15,5 m2, parcela KN-E č. 10527/2, druh pozemku - orná pôda o výmere 181 m2, vlastní B2 veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/2, t. j. 90,5 m2. Na predmetných pozemkoch sa nachádza verejná zeleň - park Anička, ktorá prešla do vlastníctva žalovaného v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. a v spojení so zák. č. 66/2009 Z.z. sa na pozemkoch zriadilo vecné bremeno v prospech žalovaného. Žalobcovia poukázali na to, že v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. žalovanému vzniklo právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré vecné bremeno žalobcovia trpia, avšak toto nevzniklo bezodplatne a preto im patrí odplata zaň, teda za užívanie ich pozemkov žalovaným. Odplatu za zriadenie vecného bremena žalobcovia vyčíslili ako obvyklé nájomné podľa ZP č. 49/2015 U. A. V. vo výške 3,56€/m2/rok, pričom žalobcovia žiadajú odplatu za zriadenie vecného bremena za

obdobie troch rokov späťne od 25.9.2016 do 25.9.2019 a to podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov jednotlivých žalobcov.

3. Vykonaným dokazovaním vzal súd za preukázané, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi vyššie uvedených nehnuteľností (vychádzajúc z výpis z katastrov nehnuteľností). Bral zreteľ aj na stanovisko žalovaného, ktorý nenamietal proti tomu, že na pozemkoch žalobcov sa nachádza park Anička ako verejná zeleň v jeho vlastníctve, pričom mal za to, že v zmysle ustanovení zák. č. 66/2009 Z.z. na týchto pozemkoch vzniklo zo zákona vecné bremeno v prospech žalovaného, ktoré mu zakladá titul na užívanie. Vzniesol námietku premlčania nároku žalobcov majúc za to, že nemá povinnosť poskytnúť žalobcom náhradu.

4. Právne vec posúdil podľa ust. § 123 Občianskeho zákonníka spolu s § 1, § 2 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 1, 2 zák. č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom vysporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obec a vyššie územné celky a § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 100 ods. 1, 2, § 101 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

5. V danom prípade nebolo medzi stranami sporné, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa na vyššie uvedených listoch vlastníctva a žalovaný užíva parcely v ich vlastníctve, na ktorých je zriadená verejná zeleň - S. L. a ku ktorým pozemkom bolo zriadené vecné bremeno v súlade so zák. č. 66/2009 Z.z. Žalobcovi v priebehu konania žiadali priznať sumu nie titulom odplaty za zriadenie vecného bremena v zmysle zák. č. 99/2009 Z.z., ale z dôvodu bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 občianskeho zákonníka. Súd skutkovo ustálil, že na predmetný vzťah sa vzťahuje zákon č. 66/2009 Z.z. a posudzoval spor podľa tohto zákona, keďže právnym posúdením žalobcov nie je viazaný.

6. Sporným bolo, či žalobcom patrí náhrada za žalovaným užívané nehnuteľnosti, a ak áno, aká je výška tejto náhrady a či táto náhrada má byť jednorazová alebo opakovaná.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že zákon č. 66/2009 Z.z. predpisom, ktorým sa upravujú vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a vyšších územných celkov nadobudnutých podľa osobitných predpisov, pričom problém náhrady za nútené obmedzenie vlastníckych práv vlastníkov pozemkov pod stavbami priamo nerieši, avšak v ustanovení § 4 odkazuje na úpravu v ustanoveniach § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka, pri riešení otázky náhrady za obmedzenie vlastníckych práv.

8. Dôvodil, že nie je možné opomenúť, že zákon č. 66/2009 Z.z. poskytnutie náhrady vlastníkovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámennej zmluvy a tiež ďalšou podmienkou, ktorou je existencia pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby, súčasťou na zámenu. Až neuplatnenie uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastník stavby, kedy sa má prihliadnuť na jeho potreby, pričom aj v rámci nariadených pozemkových úprav sa usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou vykoná buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav, alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ktorými je to, že a/ v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, b/ ide o pozemok pod stavbou v maximálnej zákonom ustanovenej alebo nižšej výmere a c/ o usporiadanie formou finančnej náhrady požiada vlastník pozemku.

9. Poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax a to uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 194/2018 zo dňa 26.8.2019, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 539/2020-21 zo dňa 28.10.2020 a uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo 17/2019 zo dňa 30.11.2020, z ktorého aj citoval a konštatoval, že argumentácia obsiahnutá v tomto uznesení vyvracia názor o možnosti priznávania náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom predpokladaným v § 2 a v § 3 zák. č. 66/2009 Z. z.. Poukázal aj na najnovšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/99/2019 zo dňa 26.1.2022, ktoré si tiež plne osvojilo uvedenú argumentáciu a vychádzalo z nej.

10. Súd uvedenú argumentáciu plne prevzal a teda vychádzal z úvahy, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia. Opačný výklad

by bol v rozpore so zákonom, keďže zo žiadnych ustanovení žiadneho zákona nie je možné vychádzať, že by v rámci pozemkov, na ktorých sú stavby podľa Zák. č. 66/2009 Z.z. mohlo dochádzať k nájomnému vzťahu, resp. k bezdôvodnému obohateniu, resp. k akémusi opakovanému náhradnému plneniu za takto zriadené vecné bremeno. Ani úmyslom zákonodarcu nemohlo byť vytvorenie takého stavu, že sa bude opakovane platiť za toto vecné bremeno, pretože odplata za vecné bremeno je jednoznačne stanovená ako jednorazová v zmysle OZ a nie ako opakujúce sa plnenie.

11. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, keďže aj prípadná jednorazová náhrada za zriadenie vecného bremena vznikla vlastníčkovi zaťaženého pozemku ex lege ku dňu účinnosti zák. č. 66/2009 Z. z..

12. Súd dospel k záveru, že vzhľadom na vznesenú námietku premlčania nemohol právo žalobcom priznať (žalobu ako nedôvodnú zamietol), pretože vlastník predmetných pozemkov si mohol uplatniť náhradu za uvedené vecné bremeno, avšak len v zákonom stanovenej lehote, a to do 3 rokov (§ 101 OZ) od nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., t.j. od 1.7.2009, kedy nadobudli účinnosť články I. až III. zák. č. 66/2009 Z.z. Žaloba však nesmerovala k zaplateniu odplaty za zriadenie vecného bremena, ale k tomu, že žalovaný je povinný platiť opakujúce sa plnenie za určité obdobie, t.j. tri roky spätne od 25.9.2016 do 25.9.2019. Na základe vyššie uvedeného považoval námietku premlčania žalovaného za dôvodnú, keďže nárok žalobcu na takúto jednorazovú náhradu sa premlčal v zákonom stanovenej 3 ročnej premlčacej lehote, ktorá uplynula dňa 1.7.2012.

13. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalovanému náhradu trov konania v plnej výške, keďže rozhodnutie súdu o výške plnenia záviselo od znaleckého dokazovania. Súd nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by výnimočne náhradu celkom alebo z časti nepriznal podľa ust. § 257 C.s.p., a to ani v okolnostiach danej veci ani v okolnostiach na strane strán sporu.

14. Proti uvedenému rozsudku podali žalobcovia v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

15.1. Žalobcovia poukázali na to, že súd aplikoval zákon 66/2009 Z.z., pričom zdôraznili, že žaloba bola podaná v čase konštantnej rozhodovacej praxe súdov, ktorá tu už bola 10 rokov, a podľa ktorej odplata za vecné bremeno podľa citovaného zákona patrí vo forme opakujúceho sa plnenia. Žalobcovia majú legitímne očakávania, že ich spor bude rozhodnutý v súlade s konštantnou rozhodovacou praxou, ktorá bola pred podaním žaloby. Dali do pozornosti rôzne rozsudky okresných a krajských súdov, ktorými v podobných veciach len iným žalobcom priznali odplatu za užívanie pozemkov. Uvedli, že v právnom štáte musí viesť strana sporu, ako budú súdy v obdobných prípadoch rozhodovať. Predstavuje to princíp právnej istoty. Cieľom zákona č. 66/2009 Z.z. bolo vysporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom, na ktorých majú obce a samosprávne kraje postavené stavby. Rozhodovacou činnosťou súdov sa úplne popiera účel a význam zákona č. 66/2009 Z.z.. Trvajú na tom, že na parcely, ktoré sú predmetom tohto konania, nemožno aplikovať citovaný zákon z viacerých dôvodov.

15.2. Žalobcovia poukázali na to, že na žalovaných pozemkoch nestojí žiadna stavba. Zák. č. 66/2009 Z.z. nemožno v konaní aplikovať, nakoľko vecné bremeno na žalovaných pozemkoch v parku Anička nikdy nevzniklo. Z ust. § 4 citovaného zákona vyplýva, že vecné bremeno možno zriadiť len k pozemkom pod stavbou, ktorá spĺňa zákonom stanovené kritériá. Avšak predmetom konania sú parcely v parku Anička, na ktorých je verejná zeleň a nie stavby, teda vecné bremeno na žalovaných parcelách nikdy nevzniklo ani vzniknúť nemohlo. Ani katastrálny odbor neeviduje na pozemkoch parku Anička žiadne stavby.

15.3. Zároveň uvedli, že neboli splnené ďalšie predpoklady podľa § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. a poukázali na to, že žalovaný v priebehu konania nepredložil žiadne stavebné povolenie, či územné rozhodnutie týkajúce sa parku Anička, teda dôkaz o tom, že park L. bol zriadený v súlade s právnymi predpismi. Žalovaný nepredložil nič, preto majú za to, že park L. nespĺňa podmienku povolenia podľa právnych predpisov. Ak by aj odvolací súd mal za to, že park L. je stavbou, jednoznačne nie je povolená podľa právnych predpisov, nakoľko táto skutočnosť preukázaná nebola. Poukázali na rozhodnutie o využití územia zo dňa 15.03.1985, ktoré sa týkalo iného parku v Košiciach Borovicového hája a v uvedenom rozhodnutí je uvedené, že pred vydaním stavebného povolenia je nutné pozemok majetkovo právne usporiadať a predložiť list vlastníctva. Ak by mesto v tomto konaní predložilo aspoň rozhodnutie o

využití územia týkajúce sa parku Anička, istotne by obsahovalo podmienku pred vydaním stavebného povolenia pozemky majetkovo právne usporiadať. Teda S. L. nemôže byť stavbou povolenou podľa platných právnych predpisov. Ak žalovaný tvrdí, že na žalovaných pozemkoch sa nachádzajú stavby povolené podľa právnych predpisov, mal predložiť stavebné povolenia a tiež kolaudačné rozhodnutia.

15.4. Žalobcovia ďalej namietali, že vecné bremeno podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. na verejnej zelene nikdy nevzniklo. Predmetom konania sú parcely, na ktorých je verejná zeleň a nie stavby, teda vecné bremeno na žalovaných parcelách parku Anička nikdy nevzniklo a nikdy vzniknúť nemohlo. Zákon č. 66/2009 Z.z. upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku. Z uvedeného vyplýva, že zákonodarca priamo v zákone vymedzuje pojmové spojenie, čo je to pozemok pod stavbou. A to je pozemok, na ktorom stojí stavba, ktorá prešla do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu. Za stavbu zákonodarca pre účely tohto zákona nepovažuje cintorín, športový areál alebo verejnú zeleň, nakoľko o týchto veciach hovorí v § 1 ods. 2 zákona a nie v § 1 ods. 1.

15.5. Žalobcovia majú za to, že právo zodpovedajúce vecnému bremenu v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. vzniklo iba k pozemkom pod stavbami, ktoré sú uvedené v § 1 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., a nie k takým pozemkom, na ktorých sa nachádza cintorín, športový areál alebo verejná zeleň, teda, ktoré sú uvedené v § 1 ods. 2 zák. č. 66/2009 Z.z. Vo vzťahu k samotnému pojmu „usporiadanie vlastníckych vzťahov“ majú žalobcovia za to, že explicitne zo zákona vyplýva, že zákonodarca nezahŕňa zriadenie vecného bremena pod tento pojem. Poukázali na dôvodovú správu k zákonu č. 66/2009 Z.z., z ktorej podľa nich jednoznačne vyplynulo, že zákonodarca umožnil obciam a vyšším územným celkom, aby nadobudli vlastnícke právo k pozemkom na cintorínoch, športových areáloch a na plochách verejnej zelene zámenou alebo vykonaním pozemkových úprav, z čoho je zrejmé, že zákonodarca explicitne predpokladá obmedzenú aplikáciu zákona č. 66/2009 Z.z. na verejnú zeleň, športový areál a cintoríny. Vzhľadom na uvedené žalobcovia majú za to, že majú nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže vecné bremeno na ich parcelách v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. nikdy nevzniklo, v dôsledku čoho ani nemožno aplikovať tento zákon. Zdôraznili, že rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazuje protistrana a súd prvej inštancie, sa týka parcel, na ktorých sa nachádzajú stavby - miestne komunikácie a nie verejná zeleň, cintorín, či športovisko. Oproti tomu rozhodnutie NS SR, ktoré sa dotýka verejnej zelene sp.zn. 4Cdo/52/2009 hovorí, že ide o vydanie bezdôvodného obohatenia.

15.6. Následne nesúhlasili s konštatovaním súdu a jeho poukazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, v ktorej bolo ustálené, že za náhradu patrí jednorazová odplata. Názor súdu v žiadnom prípade neobstojí, je v rozpore s konštantnou judikatúrou, ktorá sa týka odplaty za vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z., ktorá sa priznáva vo forme opakujúcej sa odplaty. Žalobcovia ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. nemohli vedieť, že majú žiadať jednorazovú odplatu. Nikde to nebolo ani nie je napísané. S týmto názorom prišiel až NS SR. Pre úplnosť dodali, že v inej veci týkajúcej sa iných žalobcov, ale ohľadne odplaty za vecné bremeno, bola podaná sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorá bola síce odmietnutá, ale iba z procesných dôvodov, pričom Ústavný súd SR k problematike odplaty za vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z.z. v bode 11. uznesenia sp.zn. IV. ÚS 430/2021 zo dňa 07.09.2021 uviedol, že: „Pokiaľ sťažovatelia argumentujú neprípustnosťou dovolania poukazujúc na uznesenie NS SR č.k. 8Cdo/17/2019 z 30. novembra 2020, Ústavný súd podotýka, že vydanie tohto uznesenia ešte neznamená, že ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.“. Teda samotný Ústavný súd konštatoval, že toto rozhodnutie, aj keď ide o rozhodnutie NS SR, hneď nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax. Naopak, ustálená rozhodovacia prax bola, že odplata za vecné bremeno je opakujúca sa. V tomto smere žalobcovia poukázali na rozsudky okresných a krajských súdov Slovenskej republiky. Žalobcovia aj preto podávali žalobu a mali legitímne očakávania, že súd, ak bude aplikovať daný zákon aj v ich spore, rozhodne tak, ako rozhodol vo vyššie uvedených sporoch.

15.7. V ďalšej časti odvolania sa žalobcovia vyjadrili k samotnému zákonu č. 66/2009 Z.z., poukázali na princíp rovnosti a rovnocennosti ochrany vlastníckeho práva vyplývajúceho z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Čo sa týka § 4 zákona č. 66/2009 Z.z., tak zákonodarca zriadil vecné bremeno zákonom, avšak v danom zákone nestanovil primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, teda nič nehovorí o odplate za zriadené vecné bremeno. Aj z dôvodovej správy ohľadne prerokovania návrhu zákona sa nenájde ani len zmienka ohľadne náhrady za zriadené vecné bremeno. Ústavný súd hovorí, že zásah do vlastníctva, ktorý sa udeje bez plnenia jednej podmienky určenej v čl. 20 ods. 4 ústavy, vždy odporuje Ústave SR. Zákonné ponechanie otázky primeranej náhrady na rozhodnutie súdu nespĺňa ani požiadavku vedomosti o výške primeranej náhrady, ani požiadavku včasnosti poznania o okamihu, v ktorom vlastník dostane primeranú náhradu. Zákonodarca nemôže ponechávať výklad zákona iba na judikatúru, lebo v takom prípade je to v rozpore s princípom právnej istoty a v rozpore s princípom

právneho štátu. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 4MCdo/2/2014 z 23.04.2015, ktoré hovorí o odplatnom plnení za vecné bremeno, aj keď toto rozhodnutie bolo z procesných dôvodov zrušené Ústavným súdom, rovnako finančná náhrada prináleží aj za zriadenie vecného bremena vychádzajúc z rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo/49/2014. Žalobcovia poukázali na to, že ak by odplata za vecné bremeno mala byť jednorazová, tak už nič nedonúti obce a samosprávne kraje, aby pristúpili k vysporiadaniu vlastníckych vzťahov k pozemkom pod ich stavbami a to jedno, či už zámennými zmluvami alebo pozemkovými úpravami. Takýmto výkladom ako použil súd prvého stupňa sa absolútne popiera zmysel a účel zákona č. 66/2009 Z.z.. Vlastníci pozemkov nemajú žiaden právny prostriedok, aby donútili obce a samosprávne kraje k usporiadaniu vlastníckych vzťahov. Zákon č. 66/2009 Z.z. nedáva vlastníčkovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťaženým zákonným vecným bremenom a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli užívateľovi pozemku. Opakovaná náhrada za vecné bremeno má v tomto prípade charakter donucujúceho prostriedku proti vlastníčkovi stavby.

15.8. V ďalšej časti odvolania žalobcovia poukázali na to, prečo by odplata mala byť vo forme opakujúceho sa plnenia a zdôraznili, že pri jednorazovej odplate za zriadenie vecného bremena zákonom sa dá hovoriť o iluzórnej ochrane vlastníckeho práva, a to z dôvodu existencie inštitútu premlčania. Obce sa stále bránia tým, že vecné bremeno je bezodplatné a následne uvádzajú, že ak je odplatné, tak je jednorazová odplata a nárok je premlčaný. Tvrdia to iba preto, lebo im takéto tvrdenia o jednorazovej odplate vyhovujú a zvýhodňujú ich oproti vlastníkom pozemkov. Ak by aj vlastníci pozemkov boli bdeli a vedeli o zákone č. 66/2009 Z.z., zo žiadneho ustanovenia tohto zákona sa nedozvedeli, že si majú požiadať o jednorazovú odplatu za zriadené vecné bremeno, a to v premlčacej lehote počítanej odo dňa účinnosti tohto zákona. Ani zákonodarca nepredpokladal jednorazovú odplatu, lebo cieľom zákona je to, aby sa vlastníkom pozemkov pod stavbou stali obce a samosprávne kraje. V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na princíp právnej istoty a legitímne očakávania žalobcov, že s doposiaľ rozhodovacou činnosťou, ktorá je konštantná, bola priznávaná odplata za vecné bremeno vo forme opakujúceho sa plnenia - renty a tak žalobcovia očakávali, že aj im bude priznaná opakovaná náhrada. Žaloba bola podaná ešte dňa 30.09.2019, teda v takom čase, keď platila judikatúra, že odplata za vecné bremeno podľa ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. je vo forme opakujúceho sa plnenia a v tejto súvislosti opätovne poukázali na rozhodovaciu prax okresných a krajských súdov Slovenskej republiky.

15.9. Žalobcovia majú za to, že rozhodnutiami súdov v predchádzajúcom období došlo k založeniu právnej istoty a legitímnych očakávaní už pri podávaní žaloby, že súdy budú aplikovať zákon č. 66/2009 Z.z. a budú rozhodovať podľa doterajšej judikatúry, predovšetkým v súlade s článkom 20 Ústavy SR a článkom 1 Dodatočného protokolu. V tejto súvislosti poukázali na odlišné stanovisko sudcu JUDr. Straku k uzneseniu Ústavného súdu SR č. III. ÚS 340/2021, z ktorého citovali, ako aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 10/2004 (poukázali aj na nález Ústavného súdu SR vo veci III. ÚS 237/09, PL. Ú 10/06, PL. ÚS 8/2017). Žalobcovia teda zdôraznili, že mali legitímne očakávania, že svoj majetok budú do budúcnosti užívať, avšak štát im užívanie znemožnil a zákonom č. 66/2009 Z.z. v súlade s výkladom NS SR v rozhodnutí z 30.11.2020, im de facto vyvlastnil majetok. Podľa nich nemôže Najvyšší súd SR ani okresný súd vo svojom rozhodnutí a ani zákonodarca po 11 rokoch od účinnosti zákona povedať, že odplata za vecné bremeno podľa § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. je jednorazová a zdôraznili, že každý súd by mal vykladať zákon ústavne konformným spôsobom, čo v danom prípade znamená jedine výklad, že odplata za obmedzenie vlastníckeho práva má byť opakovaná za celý čas obmedzenia vlastníckeho práva.

15.10. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

16. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcov ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné vyhovieť.

17. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 08. augusta 2023 o 09.20 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 01.08.2023 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

19. Žalobcovia uplatnili odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP, t.j. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d/), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/).

20. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

21. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a neboli zistené žiadne porušenia procesných práv ani iná vada konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

22. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom konania.

23. Žalobcovia v odvolaní v podstatnej časti už len opakujú argumenty uvádzané v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, a preto ich odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

24. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvej inštancie o vzniku vecného bremena v prospech žalovaného k pozemkom v podielovom spoluvlastníctve žalobcov, na ktorých sa nachádza park Anička, v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., za ktoré žalobcom patrí jednorazová náhrada a túto si mohli uplatniť do troch rokov od účinnosti zákona, t.j. do 01.07.2012. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj so záverom súdu o dôvodne vznesenej námietke premlčania žalobou uplatneného nároku zo strany žalovaného, vrátane jeho záveru, že z obsahu spisu nevyplynuli žiadne okolnosti, pre ktoré by sa na takto vznesenú námietku premlčania nemalo prihliadať.

25. Súd svoje úvahy, ako dospel k vyššie uvedeným záverom, vrátane záveru, že na dotknutých pozemkoch sa nachádza povolená stavba - park L. v zmysle § 43a zák. 50/1976 Zb. a nejde teda o verejnú zeleň, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav, právne predpisy, ktoré aplikoval a judikatúru z ktorej vychádzal. Tieto úvahy sú vecné, správne, niet v nich žiadneho logického rozporu a odvolací súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje a na tomto mieste ich neopakuje.

26. Odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky podstatné odvolacie námietky žalobcov, keďže ide o skutočnosti, ktoré boli uplatnené už konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu.

27. Podstatou odvolacích námietok žalobcov je nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď aplikoval v prejednávanej veci zák. č. 66/2009 Z.z., ktorý sa podľa nich na prejednanú vec nevzťahuje, pretože k pozemkom v ich podielovom spoluvlastníctve nevzniklo vecné bremeno, keďže na nich nie je žiadna stavba. Argumentujú tým, že na dotknutých pozemkoch je verejná zeleň a vo vzťahu k pozemkom, na ktorých sa nachádza verejná zeleň (§ 1 ods. 2 zák. 66/2009 Z.z.), nevzniklo vecné bremeno podľa § 4 ods. 1 cit. zák., ktoré vzniklo iba k pozemkom zastavaným stavbami v zmysle § 1 ods. 1 cit. zákona. Uplatňujú si preto vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného, ktoré vzniká užívaním ich pozemkov bez právneho dôvodu a bez akejkoľvek finančnej úhrady. Pre prípad, že by odvolací súd mal za to, že park L. je stavbou, argumentujú tým, že nejde o stavbu povolenú, pretože žalovaný nepredložil územné rozhodnutie, ani stavebné povolenie, či kolaudačné rozhodnutie. Nakoniec argumentujú tým, že aj keby išlo o priznanie náhrady za vzniknuté vecné bremeno, táto má byť opakovaná, poukazujúc na konštantnú, viac ako desať rokov pretrvávajúcu prax okresných a krajských súdov.

28. Všetky tieto skutočnosti uvádzali žalobcovia už v konaní na súde prvej inštancie a na všetky tieto námietky súd prvej inštancie dal náležitú odpoveď v odôvodnení rozsudku, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, odkazuje naň a na tomto mieste ho neopakuje.

29. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcov odvolací súd uvádza nasledovné:

30. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 34.532,29 € s príslušenstvom, ktorej sa žalobcovia domáhali titulom opakovanej náhrady za zákonné vecné bremeno, ktoré vzniklo k pozemkom v ich podielovom spoluvlastníctve v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. (§ 4 v spojení s § 1 ods. 2). Neskôr zmenili právnu kvalifikáciu žalobou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka argumentujúc tým, že vecné bremeno podľa § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. k dotknutým pozemkom, na ktorých sa nachádza verejná zeleň, nevzniklo.

31. V odvolaní poukázali na to, že v čase podania žaloby boli priznávané opakované náhrady, a preto legitímne očakávali, že spor bude rozhodnutý v súlade s konštantnou rozhodovacou praxou.

32. Vzhľadom na spornosť charakteru žalobou uplatneného nároku súd správne skúmal, či k pozemkom v podielovom spoluvlastníctve žalobcov vzniklo vecné bremeno v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. a z vykonaného dokazovania správne uzavrel, že na dotknutých pozemkoch sa nachádza park Anička, slúžiaci na športovorekreačné využitie, ktorý je inžinierskou stavbou - oddychovým parkom podľa § 43a ods. 3 písm. p/ zák. č. 50/1976 Zb.. Ide teda o stavbu v zmysle § 1 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., z vykonaného dokazovania uzavrel, že ide o stavbu povolenú, a preto k pozemkom pod touto stavbou vzniklo v prospech žalovaného vecné bremeno v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z.. Nesporným v konaní bolo, že žalovaný nadobudol túto stavbu - park L. v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. na základe delimitačného protokolu a hospodárskej zmluvy z roku 1983 (listiny obsiahnuté v spise Okresného súdu Košice II pod sp.zn. 10C/46/2019).

33. Zároveň sa súd správne vysporiadal aj s otázkou, že v prípade, že by park L. nebolo možné považovať za stavbu v zmysle § 1 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., ale išlo by o verejnú zeleň podľa § 1 ods. 2 zák. č. 66/2009 Z.z., aj k pozemkom podľa § 1 ods. 2, teda k pozemkom, na ktorých je verejná zeleň a prešla do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu, vzniklo zákonné vecné bremeno podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z.

34. Aj podľa názoru odvolacieho súdu primeranú aplikáciu zákona č. 66/2009 Z.z. na pozemky podľa § 1 ods. 2 nemožno zúžiť iba na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, keďže zákon nevyklučuje zriadenie zákonného vecného bremena aj k pozemkom podľa § 1 ods. 2 cit. zákona.

35. Usporiadanie vlastníckych vzťahov v zmysle § 2 zák. č. 66/2009 Z.z. je poskytnutie náhradného pozemku vlastníčkovi pozemku pod stavbou zámennou zmluvou alebo usporiadanie v konaní o pozemkových úpravách. Do času takéhoto definitívneho usporiadania vlastníckych vzťahov však zákonodarca usporiadal vlastnícke vzťahy k pozemkom v zmysle § 1 ods. 1, ods. 2 cit. zák. tak, že k nim zriadil v zmysle § 4 cit. zák. vecné bremeno.

36. Niet žiadneho rozumného dôvodu, prečo by do času trvalého usporiadania vlastníckych vzťahov nemalo vzniknúť zákonné vecné bremeno aj k pozemkom v zmysle § 1 ods. 2 zák. č. 66/2009 Z.z., a prečo by mal vo vzťahu k nim existovať odlišný režim oproti pozemkom podľa § 1 ods. 1 cit. zákona.

37. Keďže zákonodarca v § 1 ods. 2 cit. zák. upravil primerané použitie zákona aj na pozemky, na ktorých je umiestnený cintorín, športový areál alebo verejná zeleň, postavil ich tak na roveň pozemkov, na ktorých sa nachádzajú stavby v zmysle § 1 ods. 1 cit. zák., a teda niet dôvodu pre iný režim pozemkov, na ktorých sa nachádza verejná zeleň oproti pozemkom, na ktorých sa nachádza stavba.

38. Aj vo vzťahu k pozemkom, na ktorých sa nachádza verejná zeleň, teda vzniklo po splnení ostatných zákonom stanovených podmienok zákonné vecné bremeno v zmysle § 4 ods. 1 cit. zák., ako to správne uzavrel súd prvej inštancie.

39. Uvedenú otázku riešil senát 6Co, ktorý je zákonným senátom aj v tu prejednáwanej veci, v rozsudku zo dňa 13. septembra 2022 sp.zn. 6Co/78/2022, kde predmetom konania bola náhrada za užívanie pozemkov, na ktorých sa nachádza Borovicový háj a tento je verejnou zeleňou. Odvolací súd uzavrel, že vo vzťahu k pozemkom, na ktorých sa nachádza verejná zeleň (Borovicový háj), vzniklo zákonné vecné bremeno v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. v spojení s ust. § 1 ods. 2 cit. zák., keďže v konaní bol preukázaný prechod tohto Borovicového hája do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu príslušným delimitačným protokolom. Uzavrel teda, že po splnení zákonných podmienok vzniká vecné bremeno do konečného usporiadania vlastníckych vzťahov aj k pozemkom, na ktorých sa nachádza verejná zeleň s poukazom na § 1 ods. 2 cit. zák.. Na tomto závere senát prejednávajúci vec zotrúva, aj keď v prejednáwanej veci nejde o pozemok, na ktorom je verejná zeleň, ale pozemok zastavaný stavbou v zmysle § 1 ods. 1 cit. zák..

40. Vzhľadom na skutočnosť, že na pozemkoch v podielovom spoluvlastníctve žalobcov sa nachádza oddychový park, ktorý je inžinierskou stavbou podľa § 43a ods. 3 písm. p/ stavebného zákona, súd prvej inštancie sa správne zaoberal splnením podmienky povolenia tejto stavby v zmysle právnych predpisov platných v čase jej zriadenia. Aj keď žalovaný nepredložil územné rozhodnutie, stavebné povolenie ani kolaudačné rozhodnutie, vychádzajúc z ostatných listinných dôkazov predložených žalovaným, na ktoré súd v odôvodnení aj podrobne poukázal, možno považovať za správne hodnotenie vykonaných dôkazov v tom smere, že je možné prijať záver o tom, že stavba parku L. bola povolenou, teda vybudovanou na základe administratívneho rozhodnutia.

41. Verejná zeleň bola od roku 1968 plánovaná ako súčasť stavby PKO Anička s následnou postupnou realizáciou jeho usporiadania ako objektu určeného na oddychovú a športovú činnosť. Následne o stavbe S. L. hovoria aj ďalšie listiny predložené žalovaným, na ktoré odkázal súd prvej inštancie a verejná zeleň bola súčasťou areálu parku, kde sa nachádzajú aj pozemky v podielovom spoluvlastníctve žalobcov. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ rozhodnutím z 01.09.1975 bolo povolené uviesť do trvalého užívania detské ihrisko na Aničke, ktoré bolo súčasťou PKO, niet dôvodu sa domnievať, že išlo o súčasť vopred nepovolennej stavby - parku Anička. Aj toto rozhodnutie preto nepriamo preukazuje oprávnenosť vystavby PKO Anička tak, ako k tomuto záveru správne dospel aj súd prvej inštancie.

42. Odvolací súd zotrúva na názore vyslovenom v rozhodnutí sp. zn. 6Co/197/2022 (bod 44.), kde rozhodoval v obdobnej veci, že zákon č. 66/2009 Z.z. v § 1 stanovuje na aplikáciu tohto zákona len dve podmienky: 1/ musí ísť o pozemok pod stavbou vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku a zároveň 2/ stavba prešla do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov (napr. zák. č.138/1991 Zb. - delimitáciou zo štátu na obec). Iné podmienky nie sú v danom ustanovení stanovené, teda podmienkou nie je ani vydanie stavebného povolenia na stavbu či kolaudačného rozhodnutia (obdobne rozsudok KS Žilina sp. zn. 30S/54/2016 zo dňa 13.06.2017, sp.zn. 5Co/92/2019 zo dňa 26.11.2019). Zmyslom uvedeného zákona totiž bolo usporiadať vlastnícke vzťahy práve k stavbám a iným objektom, ktoré povolené a skolaudované podľa stavebných predpisov neboli, pretože boli postavené na cudzích pozemkoch (nepatriacich obci, vyššiemu územnému celku).

43. S poukazom na vyššie uvedené je správny záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého na pozemkoch v spoluvlastníctve žalobcov je umiestnený park L., ktorý je povolenou inžinierskou stavbou - oddychovým parkom podľa § 43a ods. 3 písm. p/ stavebného zákona, preto k pozemkom pod touto stavbou v spoluvlastníctve žalobcov vzniklo v súlade s § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. dňom 01.07.2009 zákonné vecné bremeno, obsahom ktorého je právo držať a užívať tieto pozemky. Žalovaný tak neužíva pozemky bez právneho dôvodu, ale užíva ich titulom zákonného vecného bremena a žalobcom tak nebolo možné priznať nárok titulom užívania týchto pozemkov bez právneho dôvodu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka.

44. Pokiaľ ide o charakter náhrady za zákonné vecné bremeno v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z., samotný zák. č. 66/2009 Z.z. neobsahuje úpravu priznávania náhrady za zriadenie vecného bremena.

45. Je treba dať za pravdu žalobcom, že súdnou praxou bolo postupne ustálené, že vlastníčkovi pozemku patrí opakujúca sa (nie jednorazová) náhrada vo výške obvyklého nájomného. Súdna prax vychádzala z dovtedajšej rozhodovacej činnosti vyšších súdnych autorít, ktorej základom bol nález Ústavného súdu SR PL. ÚS/42/2015 zo dňa 12.10.2016, pričom už v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS/237/2009 sa ústavný súd priklonil k úvahám o opakovaných platbách primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia.

V súlade s takto ustálenou súdnou praxou rozhodoval aj Krajský súd v Košiciach a aj okresné sudy v obvode tohto krajského súdu.

46. Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Košiciach až na kolégiu dňa 06.04.2022 zaujalo k otázke náhrady podľa zák. č. 66/2009 Z.z. stanovisko, v zmysle ktorého aj v prípade náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva podľa zák. č. 66/2009 Z.z. patrí jednorazová náhrada a tá patrí len vlastníkovi pozemku v čase vzniku vecného bremena, pričom vychádzalo v tom čase už z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR.

47. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017).

48. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v otázke priznávania jednorazovej náhrady za zákonné vecné bremeno podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., ktorá vzniká tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona, t. j. 01.07.2009, pričom sa premičuje v lehote troch rokov, nepredstavujú len rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26. augusta 2019 a sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30. novembra 2020, na ktoré odkázal súd prvej inštancie, ale sú to aj novšie rozhodnutia, ktoré nadväzujú na závery vyššie uvedených rozhodnutí.

49. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26. augusta 2019 a sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30. novembra 2020 vychádzajú z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14. apríla 2016 (R 73/2016) a sp. zn. 7Cdo/26/2014 zo dňa 24. marca 2016, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zariadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a konštatovali, že v nich vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zariadenie vecného bremena podľa zák. č. 66/2009 Z.z..

50. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo/17/2019 odvoláva na akceptovanie vyššie uvedenej judikatúry ústavným súdom, napr. v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012 a v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 539/2020 zo dňa 28. októbra 2020, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosť proti rozhodnutiu NS SR sp.zn. 2Cdo/194/2018, keď jeho závery nepovažoval za arbitrárne.

51. Aj proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo/17/2019 bola podaná ústavná sťažnosť, ktorá bola rozhodnutím ÚS SR sp. zn. III. ÚS 537/2021 zo dňa 30. septembra 2021 odmietnutá pri rešpektovaní princípu subsidiarity, lebo o veci sťažovateľov prebieha konanie pred všeobecnými súdmi, spor nebol právoplatne rozhodnutý.

52. Ohľadne otázky priznávania náhrady za vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009 Z.z. rozhodovacia prax dovolacieho súdu bola obohatená o ďalšie rozhodnutia, v ktorých sa preferuje priznanie jednorazovej náhrady; jedná sa o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 171/2021 z 27. októbra 2021 a sp. zn. 1 Cdo 99/2019 z 26. januára 2022, ktoré odkazujú v tejto otázke na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8 Cdo/17/2019, teda obe vychádzajú z jednorazovej náhrady. Rovnako z úvahy o jednorazovej náhrade vychádzal Najvyšší súd SR aj v rozsudku sp. zn. 2 Cdo/151/2020 zo dňa 31. marca 2022.

53. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo/17/2019 z 30. novembra 2020 je uvedené: „17/ Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že mu nie je známe rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré by meritórne riešilo náhradu za vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z.. V tejto súvislosti však dovolací súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 26. augusta 2019, sp. zn. 2 Cdo/194/2018, v ktorom sa najvyšší súd zaoberal aj správnosťou vyriešenia právnej otázky „či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2019 Z. z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej

časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje a či existuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia“ (bod 35.) a následne uviedol: „36. Obdobnú „dovoliacu otázku“ už najvyšší súd riešil v rozsudku z 24. marca 2015, sp. zn. 7Cdo/26/2014, ako aj v rozsudku zo 14. apríla 2016, sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“). 37. Vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z.. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. patrí totiž k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z.z.. Svedčí o tom nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia. 38. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu. 39. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania úprav v príslušnom katastrálnom území. 40. Uvedené ustanovenia označili oprávnenie obcí a vyšších územných celkov držať a užívať pozemky pod stavbami, ktoré sú v ich vlastníctve, ako vecné bremeno a v poznámkach pod čiarou odkazuje na § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka. Ide však o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva, pretože oprávnenie držať a užívať pozemok neprislúcha konkrétnej osobe, ale druhovo vymedzenému subjektu - obci alebo vyššiemu územnému celku a obmedzenie vlastníckeho práva je odôvodnené verejným záujmom. Stavbami sú predovšetkým cestné komunikácie, materské školy, cintoríny, parky a ďalšie všeobecne prospešné zariadenia, ktoré boli vybudované pred rokom 1989. Zriadenie vecného bremena predstavuje spôsob, ako vyriešiť dlhodobu neusporiadanú vzťahy k pozemkom vo vlastníctve iných osôb, na ktorých sa nachádzajú povolené stavby, ktoré boli pôvodne vo vlastníctve štátu a podľa osobitných predpisov prešli na obce a vyššie územné celky. Ide o nedoriešené právne vzťahy z predchádzajúceho spoločenského režimu a zákonodarca prijatím zákona č. 66/2009 Z.z. ustanovil mechanizmy, akými možno usporiadať medzery vo vlastníckych vzťahoch. 41. Tak ako zákon č. 182/1993 Z.z., ani zákon č. 66/2009 Z.z. *expressis verbis* neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd však vo svojom rozhodnutí, sp. zn. I. ÚS 474/2013 konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z.z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, je potrebné, aby vychádzal z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj s právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd už skôr uzavrel, že pri nedostatku právnej úpravy možno náhradu za vzniknuté bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazom na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť a užívať majetok (rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 4Cdo/89/2008). 42. I v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je primeraná náhrada namieste. Všeobecné súdy vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti plne rešpektujú, že vlastníkom pod stavbami patriacimi obci alebo vyššiemu územnému celku patrí primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporcionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu (rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/134/2012, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/198/2014, uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 4MCdo 2/2014). 43. Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniklo *ex lege* jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z.. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov“.

54. Zodpovedaniu otázky, či v prípade, ak vznikol nárok na náhradu za vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. vlastníkovi pozemku pod stavbou, ktorá je povolená podľa platných právnych predpisov a prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok, má byť táto náhrada vo forme opakujúceho sa alebo jednorazového plnenia, sa venoval Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/175/2019 zo dňa 27. apríla 2022. Odkázal pritom na závery rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/26/2014, 3Cdo/49/2014 a 8Cdo/17/2019, v ktorých bola riešená otázka náhrady za zákonné vecné bremeno v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. so záverom, že právo na náhradu pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona.

55. Všetkými vyššie uvedenými rozhodnutiami bolo prekonané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/2/2014 z 23. apríla 2015, ktoré vychádzalo zo záveru, že náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva možno priznať aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom predpokladaným v § 2 zák. č. 66/2009 Z.z..

56. Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 5Cdo/175/2019 tiež uviedol (viď ods. 20. odôvodnenia), že vecné bremeno vzniknuté podľa zák. č. 66/2009 Z.z. treba pokladať vzhľadom na konštrukciu § 2 ods. 1, 2 cit. zák. za nútené obmedzenie vlastníkov síce na dlhý, ale zo zákona vopred určiteľný čas a jednorazová náhrada zohľadňuje povahu a dĺžku trvania núteného obmedzenia vlastníka pozemku pri ustálení výšky tejto náhrady.

57. Treba tiež zdôrazniť, že dovolací súd vo vyššie uvedenom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/175/2019 zotrval na názore o jednorazovej náhrade napriek argumentom odvolacieho súdu, ktorý v dovolaní napadnutom rozsudku vychádzal z odlišnosti vecného bremena upraveného zák. č. 182/1993 Z.z. a zák. č. 66/2009 Z.z., ktorú videl v časovom obmedzení (dočasnosti) vecného bremena vzniknutého podľa zák. č. 66/2009 Z.z. (do vykonania pozemkových úprav), pričom vecné bremeno vzniknuté zo zák. č. 182/1993 Z.z. je trvalým a konečným riešením usporiadania majetkovoprávných vzťahov vlastníkov bytov a nebytových priestorov k pozemku pod touto stavbou, teda v tomto zákone nie je trvanie vecného bremena žiadnym spôsobom obmedzené. Z týchto dôvodov odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku neaplikoval závery Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2014 a sp. zn. 3Cdo/49/2014, vzťahujúce na náhradu za vznik vecného bremena v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z.. Následne odvolací súd s odkazom na rozhodnutie sp. zn. 4MCdo/2/2014 priznal náhradu vo forme opakovanej náhrady. Najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd sa záverom o priznaní opakujúcej sa náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka pozemku zastavaného stavbou vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku vecným bremenom vzniknutým v zmysle § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

58. Ako bolo uvedené vyššie, aj senát, ktorý rozhoduje v tu prejednávanvej veci, sa prikláňal k názoru, že ak zák. č. 66/2009 Z.z. vlastníkovi stavby neurčuje žiadnu lehotu na usporiadanie majetkovoprávných vzťahov k pozemku a nenúti vlastníka stavby podať v konkrétnej lehote návrh na začatie konania o pozemkových úpravách a povinnosť vlastníka strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vlastníkom stavby trvá podľa § 4 ods. 2 až do vykonania pozemkových úprav, patrí vlastníkovi pozemku náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva vo forme opakujúceho sa plnenia za konkrétny časový úsek od obmedzenia vlastníckeho práva až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom predpokladaným v § 2 zák. č. 66/2009 Z.z..

59. Vzhľadom však na novelu zák. č. 330/1991 Zb., vykonanú zákonom č. 257/2022 Z.z. a s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v otázke jednorazovej náhrady za zriadenie vecného bremena v zmysle § 4 zák. č. 66/2009 Z.z., na ktorú odkazuje odvolací súd aj v tu prejednávanom spore (§ 393 ods. 2 CSP), nie je možné priznanie opakovanej náhrady žalobcom napriek tej skutočnosti, že v čase podania žaloby žalobcovia takéto rozhodnutie legitímne očakávali vzhľadom na dovtedajšiu rozhodovaciu prax okresných a krajských súdov.

60. Odvolací súd v tu prejednávanvej veci nemá dôvod odkloniť sa od ustálenej rozhodovacej praxe, ktorá bola vyššie popísaná, pretože argumenty uvádzané žalobcami boli predostreté aj v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17Co/157/2018, z ktorého rozsudok bol predmetom dovolacieho prieskumu pod sp. zn. 5Cdo/175/2019, pričom túto argumentáciu o rozdielnom charaktere

vecného bremena v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z. a v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. Najvyšší súd SR nepovažoval za relevantnú pre priznanie opakovanej náhrady za zriadenie vecného bremena.

61. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a nemožno sa preto stotožniť s námietkou žalobcov, že porušuje princípy právneho štátu a princípy legitímnych očakávaní žalobcov.

62. Žalobcovia sú zastúpení právnym zástupcom, ktorému vývin rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v čase od podania žaloby (návrhu na vydanie platobného rozkazu) dňa 05.09.2019 musel byť zrejmy a samotná skutočnosť, že v čase podávania návrhu na vydanie platobného rozkazu bola rozhodovacia prax súdov odlišná od stavu v čase rozhodovania súdu, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na priznanie opakovanej náhrady za zriadenie vecného bremena. Odvolací súd dopĺňa, že k retrospektívnym účinkom zmenenej judikatúry dovolací súd vyjadril vo svojich rozhodnutiach (sp. zn. 8MCdo/4/2014, 3Cdo/223/2016, 3Cdo/198/2017, 9Cdo/67/2020, 7Cdo/20/2021) priebežne stabilný názor, že pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu a iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti, ale nový právny názor je potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza (viď NS SR sp. zn. 7Cdo/77/2020).

63. Vychádzajúc zo záveru, že žalobcom vznikol nárok na jednorazovú náhradu dňom účinnosti zák. č. 66/2009 Z.z., ktorá sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania, vecne správne rozhodol súd prvej inštancie, pokiaľ žalobu zamietol, keďže z obsahu spisu nezistil žiadne okolnosti, pre ktoré by na takto vznesenú námietku premlčania nemal prihliadať. Z uvedeného dôvodu nebolo možné prihliadnúť ani na argumentáciu žalobcov o začiatku plynutia premlčania počnúc právoplatnosťou napadnutého rozsudku, keď sa dozvedeli o negatívnych účinkoch zákona č. 66/2009 Z.z. na svoj prípad.

64. Odvolací súd dodáva, že okolnosti, ktoré uvádzajú žalobcovia v odvolaní, sa týkajú veľkej skupiny vlastníkov pozemkov, ktoré viedli k prijatiu zákona č. 66/2009 Z.z. s cieľom vysporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom a nejde teda o také výnimočné okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že vznesená námietka premlčania je uplatnená v rozpore s dobrými mravmi.

65. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o trovách prvoinštančného konania.

66. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobcovia neboli v odvolacom konaní úspešní, preto nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania a vznikla im povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalovanému. Žalovanému však preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

67. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).